

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní Mgr. et Mgr. Lenkou Bahýřovou, Ph.D. ve věci

žalobce: S. Y., st. přísl. X
t. č. pobytem X

zast. advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2022, č. j. OAM-951/ZA-ZA11-ZA03-2021,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 1. 2022, č. j. OAM-951/ZA-ZA11-ZA03-2021 (dále jen „napadené rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 3. 2. 2022, rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že tato žádost je nepřijatelná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Napadené rozhodnutí a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 11. 11. 2021. Jeho první žádosti nebylo rozhodnutím žalovaného ze dne 18. 3. 2021 vyhověno, přičemž žalobu proti tomuto rozhodnutí zamítl Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 6. 2021, č. j. 19 Az 21/2021-26. Žalobce jako důvod pro podání opakované žádosti uvedl, obdobně jako v předchozí žádosti, že je kurdské národnosti a z tohoto důvodu je diskriminován. Nemá důvod, pro který by měl v Turecku žít. Sympatizuje se stranou HDP, v letech 2005 – 2009 byl jejím členem.
3. Součástí správního spisu je vyplněný formulář poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu podle § 10 odst. 2 zákona o azylu, kopie protokolu o pohovoru v řízení o předcházející žádosti ze dne 23. 7. 2020, rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany žalobce ze dne 18. 3. 2021 a rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 6. 2021, č. j. 19 Az 21/2021-26. Žalovaný dále učinil součástí správního spisu následující materiály o zemi původu žalobce: Turecko – Přehled údajů o zemi za rok 2020; Informace OAMP ze dne 20. 4. 2020 – Operace Olivová ratolest, Operace Pramen Míru, Situace na turecké straně hranice; Překlad vybraných částí zprávy britského Ministerstva vnitra ze zjišťovací mise v Turecku z října 2019; Informace MZV ČR ze dne 13. 11. 2020 – Turečtí občané kurdského původu; a Informace OAMP ze dne 19. 5. 2021 Turecko – bezpečnostní a politická situace v zemi.
4. Žalovaný dospěl k závěru, že žalobce ve své opakované žádosti o mezinárodní ochranu uvedl obdobné důvody jako ve své žádosti předchozí. Neuvedl žádné nové skutečnosti. A žalovaný neshledal, že by se politická a bezpečnostní situace či stav dodržování lidských práv v Turecku změnily od doby meritorního posouzení první žádosti žalobce natolik, že by se jednalo o důvod pro meritorní posouzení jeho opakované žádosti. Ke stejnému závěru žalovaný dospěl i ve vztahu k situaci tureckých občanů kurdské národnosti.

III. Žaloba a vyjádření žalovaného

5. Žalobce namítl, že politická situace od konce roku 2020 do současnosti graduje. Politicky aktivní lidé zastávající práva kurdské menšiny jsou omezováni, ze strany státní moci dochází k nerespektování rozhodnutí ESLP. V dubnu 2021 byl vládnoucí stranou podán návrh Ústavního soudu Turecké republiky na zrušení strany HDP. Jako doklad vyhocené situace ve vztahu ke Kurdům žalobce přiložil článek kurdské studentky žijící v Brně ze dne 15. 10. 2021, článek ze serveru www.lidovky.cz s názvem „Erdogan přitvrzuje proti Kurdům. Jejich straně hrozí zákaz činnosti, prý podporují teroristy“, zprávu z Českého rozhlasu ze dne 26. 1. 2021 s názvem „Turečtí vládní představitelé chtějí rozpustit prokurdskou HDP. Podle vlády podporuje terorismus“.
6. Dále žalobce v žalobě odkázal na článek politoložky a turkoložky Karolíny Luhačkové ze dne 27. 9. 2021 s názvem „Erdoganovo Turecko: vojenský převrat, honba na teroristy a

demokratický paradox“ ze dne 27. 9. 2021, podle něhož lze od roku 2021 sledovat novou vlnu omezování politických práv a svobod opozice. Žalobce citoval rovněž ze zprávy Amnesty International o stavu lidských práv v Turecku v roce 2020 ze dne 12. 4. 2021 a odkázal na návrh usnesení Evropského parlamentu o potlačování opozice v Turecku ze dne 7. 7. 2021, v němž je Turecko mj. kritizováno za nedodržování rozsudků ESLP. Z uvedeného podle žalobce vyplývá, že Kurdové jsou v Turecku menšinou, která nemá stejné postavení ve společnosti jako turecká většina a její práva jsou potlačována. Žalovaný nezajistil relevantní podklady, které by nestranně mapovaly aktuální situaci v Turecku ve vztahu ke Kurdům.

7. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že s žalobou nesouhlasí. Napadené rozhodnutí netrpí vytykanými vadami, pro jeho vydání si obstaral informace o zemi původu z různých zdrojů, které jsou přesné a aktuální. Výňatek ze zprávy Amnesty International, na kterou žalobce odkázal, se netýká žalobce a je vztahován pouze k násilným protestům v roce 2014 u města Kars. Rovněž zkratkovité zprávy z českého tisku a informace politoložky jsou obecné a přestože naznačují, že Erdogan přitvrzuje proti Kurdům, nemá to žádnou souvislost s osobou žalobce.
9. Dále žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu k opakovaným žádostem o mezinárodní ochranu a uzavřel, že se v případě žalobce neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění ve smyslu zákona o azylu, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčící o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování či vážné újmě.

IV. Posouzení věci krajským soudem

10. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
11. Soud o žalobě rozhodoval bez jednání, neboť pro tento postup byly splněny zákonem stanovené podmínky; žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil, žalobce ve stanovené lhůtě ústní jednání nepožadoval (§ 51 s. ř. s.) a soud takový postup nepovažoval za nezbytný.
12. Žaloba není důvodná.
13. V posuzované věci byl aplikován § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle něhož je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 téhož zákona.
14. Podle § 11a zákona o azylu se otázka přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany odvíjí od toho, zda cizinec uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů

pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a zároveň svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. Podle § 10a odst. 2 zákona o azylu pak platí, že se v případě nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany

15. K připustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu se blíže vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96. Mimo jiné zde uvedl, že rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí obsahovat odůvodnění o tom, že „1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů“ (bod 19 citovaného rozsudku).
16. Rozhodnutí žalovaného těmto požadavkům vyhovuje. Žalovaný se zabýval skutečnostmi, které žalobce uváděl při poskytnutí údajů k opakované žádosti. Dospěl k závěru, že se o nové skutečnosti nejedná, ostatně žalobce sám uvedl, že důvody pro podání opakované žádosti o mezinárodní ochranu se shodují s důvody uváděnými v žádosti původní. Žádné nové skutečnosti žalobce neuváděl ani v žalobě. Žalovaný se následně též zabýval na základě aktualizovaných informací o zemi původu žalobce tím, zda zde v průběhu doby nedošlo k takové změně, jež by mohla odůvodňovat opětovné meritorní posouzení žádosti žalobce z důvodu, že by v případě návratu mohl být vystaven pronásledování či vážné újmě ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný se tvrzeními žalobce zabýval a své závěry přezkoumatelně zdůvodnil. V tomto ohledu nemá soud žalovanému co vytknout. Žalobce v průběhu správního řízení netvrdil ani nedoložil žádné skutečnosti, jež by závěr žalovaného zpochybňovaly.
17. Soud má za to, že závěry žalovaného ob stojí i ve světle tvrzení žalobce o tom, že se v Turecku situace ve vztahu ke Kurdům zhoršuje. Jím odkazované zdroje informací (internetové články, návrh usnesení Evropského parlamentu ze dne 7. 7. 2021 o potlačování opozice v Turecku) se týkají problematiky možného rozpuštění politické strany HDP a obtíží, jimž čelí její politicky aktivní členové a podporovatelé. V řízení o původní žádosti žalobce však nebylo zjištěno, že by žalobce ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (v letech 2005 – 2009 strana HDP ještě neexistovala) a ve vztahu k obtížím tureckých Kurdů nebylo shledáno s ohledem na příběh žalobce ani nebezpečí přiměřené pravděpodobnosti pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Tvrzení v opakované žádosti žalobce jsou obecná a založená na diskriminaci z důvodu kurdské národnosti. Diskriminace však bez dalšího není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu příslušníku takové etnické menšiny, pokud nedosahuje intenzity pronásledování. Žalobce v opakované žádosti netvrdil, že by se v jeho případě objevily natolik významné skutečnosti, jež by vedly k závěru, že by v případě návratu do vlasti s přiměřenou pravděpodobností čelil závažnému porušení svých lidských práv či obdobně neakceptovatelnému jednání.

18. Pokud žalobce poukazoval na informace o tom, že politicky exponovaným či aktivním Kurdům hrozí pronásledování (studentka v odkazovaném článku je členkou strany HDP, dále je odkazováno na poslance, novináře či aktivní účastníky demonstrací), s ohledem na azylový příběh žalobce nelze z těchto informací usuzovat na to, že by mu pronásledování v podobě špatného zacházení hrozilo již na základě jeho kurdské etnicity. Ve vztahu k žalobcem odkazované zprávě Amnesty International, jejíž výňatek žalobce v žalobě citoval, lze pak ve shodě s žalovaným podotknout, že tento výňatek se týká reakce na násilné protesty v říjnu 2014 v obci Kars a na situaci žalobce nijak nedopadá. S ohledem na obecný charakter žalobcem odkazovaných článků a zpráv nepovažoval soud za nezbytné jejich obsah dokazovat u jednání.
19. Pokud totiž žalobce tvrdí, že politická práva Kurdů jsou omezována, a že až do současnosti dochází k zatýkání osob z důvodu účasti na prokurdských demonstracích v letech 2015-2017, taková tvrzení se mívá s azylovým příběhem žalobce. Jeho tvrzení v opakované žádosti nepřinášejí žádnou novou indicii nasvědčující tomu, že by právě žalobce byl v očích většinové turecké společnosti terčem pronásledování či vážné újmy. Nutno doplnit, že obecnou situací Kurdů v Turecku se v posledních letech opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud (např. v rozsudcích ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 Azs 106/2018-30, ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Azs 352/2018-46, či usnesení ze dne 14. 1. 2022, č. j. 2 Azs 240/2021-27 a mnoha dalších rozhodnutích). Dovodil přitom, že nesnáze Kurdů v Turecku sice existují, ale nedosahují bez dalšího intenzity pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, případně vážné újmy podle § 14a odst. 2 téhož zákona.
20. Vzhledem k tomu, že byly splněny podmínky pro aplikaci institutu nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, žalovaný postupoval v souladu se zákonem, pokud řízení zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Z uvedených důvodů soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti nevznikly, náhrada nákladů řízení mu tudíž přiznána nebyla (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 – 47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 19. prosince 2022

Mgr. et Mgr. Lenka Bahýřová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

